

ცნობის უპირცედი

სურათებიანი ლამაჯება

* * *

ხშირად შექვევა შუა ფიქრები,
სულ-გულს მიქეზნის, ღარ მასხერებს,
ხან ტან მამაწუქტს, ხან ღვამაწაწას,
სხვა-ღსხვა საკათის თვალ წინ მიუქნებს:

რა არის ნეტუ ადამიანი,
ან ცხოვრებაში რა აქვს მის აზრად?
რისთვისდა ებრძვის ერთა-მოკრეს,
ან მომავალში რას ელის ნაცვლად?

და ვუვლა ამის პასუხად შოლოდ
თვალ-წინ მადგება ცოცხა სმარე,
სიღ განურჩევლად ჩადის სუველა:
მუფე, პატონი, მინა მწუხარე.

და გულში ვამბობ: რადგან ასეა,
უვლას ერთგვართა ჩავგონებ სიფლავა,
რატომ არ ვზრუნავთ კეთლ საქმისთვის,
სახელი მთინე დატარებს უვლავა?!

გ. რუხაძე.

მეჩქემი გავო

ღამის ათ საათზე მწიქმე გავო და მღვებვი ანტონა კი-
რეზე აღიღინენ. ზვიდან სიცილია, ლაპარაკისა და სიმღერ-
ისი ხმა მოისმოდა. პიანინოზედა უკრავდნენ და ცეკვავდნენ.

წინ ხენებითა და გაქირებებით დაბალო, მომრავლო, ჩა-
სუქებულნი და ბუთის მავგარი გავო მიდიდა. უკან კი მა-
ლალი, გამხმარი, წვლიზი მოხრილი, წვრილ-კისრია, პატარა
და წოწოლა-თავიანი და ყურებამდე პალტოში ჩამჭვრალი
ანტონა მისდევდა. კარებთან რომ მივიდნენ, ჩვეულებისამებრ

შეჩერდნენ და ჩუმად, ქურღულად ზალაში ცქერა დაიწყეს.
იქ კი ქალები მუშტარის მოლოდინში იყვნენ: ზოგი დადიო-
და, ზოგი მდგროდა, ზოგი ვაპირის აბოლებდა, ზოგიც ცეკ-
ვავდნენ და ზოგნიც ქაღალდს თამაშობდნენ. კარებშიაც ხუ-
თიოდ კაცი იღვა. ცოტა ხნის შემდეგ ერთმა მათგანმა მო-
იხედა და გავო რომ დაინახა, იქით მიდგა და წაიჩურჩულა:

— პაპაში მოვიდა.

— პაპაშის ვაჟმარჯოს! პაპაშის გზა!.. პაპაშის გზა მიე-
ციო!— გაისმა აქედ-იქიდან და გავოსა და მის ახანაგს მამი-
წვე გზა მისცეს.

გავო ღონიჯ შემოყრილი იღვა, ზალაში იყურებოდა,
ქშინავდა, ხენქოდა და ისვენებდა. უკან მდგომი ანტონა კი
ცხვირისა და თვალის იწმენდავდა და თან წელის ხმით ახე-
ლებდა.

ქალები გავოს პაპაშის ვახხდნენ, ანტონას კი— ქაიყელის.
პაპაში და ქაიყელა ზალაში შევიდნენ.

ორივენი შინაურები იყვნენ. ორივენი იმავე სახლის ქვე-
მო სართულში ცხოვრობდნენ და ყოველ საღამოს ზეგითა
სართულში ატარებდნენ.

ზალაში მამიწვე ერთი ალიაკოთა, აურზაური და ჩონ-
ქოლი ატყდა: პიანინო ვაჟმარე, მომღერალი ხმა ვაკინდლს
და მოცეკვავნიც შეჩერდნენ. აქედ იქიდან ქალები სიცილით,
ყვირილით, წიქლი-კივილით და ხტუნაობით წამოცეკ-
ვდნენ და შუა ზალაში ღონიჯ-შემოყრილს, მოდიმარესა და
სახე-გარსწინებულ პაპაშას საწინებო ხმაურობით გარს შე-
მოხევიდნენ.

— პაპაში მოვიდა, პაპაში, პაპაში!— ყვიროდნენ ყველ-
ნი და პაპაშის ეცნენ. ქალები ერთმანეთს მუკლუგუნებსა
სტემდნენ და წინ იწვიდნენ.

ყველა მათგანი პაპაშის უბესა და ჯიბეში ხელის ჩაყ-
ფის ცდილობდა. თავ-ჩაღუნული პაპაში კი ხიხითითა და ოფ-
ლის წმენდით დარტყანიბულსავით ერთ ადგილის ტრია-
ლებდა, ჯიბეებს იცავდა, ხელებს იქნევდა და მეტის სიცი-
ლისგან ჩაწყენილილის ხმით ხან-გამოშვებით ხრიალებდა და
ყვიროდა:

— დამაცადეთ, გვირტეპოჯანი... დამაცადეთ... თქვენი
ქირიმი, თქვენი გენაცვალეთ, ქუცებოჯანი, ქუქულებო... წი-
წილებო...

მეგრამ პაპაშის გვირტები, ქუცები და წიწილები მინც
თავისას არ იშლიდნენ. ზოგმა ლუტუნიც დაუწყო. თითქმის
გულწასული პაპაში კი იხევებოდა, იმუდარებოდა:

— თქვენი ქირიმი, ქუცებოჯანი... თქვენი გენაცვალეთ,
წიწილებო... გვირტებო... დამაცადეთ, სულ თქვენია...
სულ თქვენი დაგიყრიო, სულიკობო... განი, განი, თქვენი ქი-
რიმი, განი!

ცოტა ხნის შემდეგ ქუცებმა, გვირტებმა და წიწილებმა
სიცილითა და ხტუნაობით პაპაშს წრე შემოაოგეს, მის გარ-
შეში ფეხხული ჩაბეს და ყოველ მის მოძრაობას გაფაცო-
ცებით თვალ ყურის აღევჩნდნენ.

ქუცები და წიწილები ნაკმახ ელოდნენ.
პაპაშიმ ჯერ ოღლი მოიწმინდა, მერე ერთხელ კიდევ
გულიანად ჩაიხიხითა, შემდეგ ორივე ხელი ჯიბეებთან
კამფეტი ამოიღო და ერთი მუკა თავის ქუცებს მიუყარა.

— ქუკა, ქუკა, ქუკა!— ხიხითობდა პაპაში და თან
ქრელ ხელსახოცი ცრემლებსა და ოფლს იწმენდავდა.

ქუცები კი წიქლი-კივილითა და ქრიახულით კამფეტებს
ეცნენ. ერთმანეთს აწყდებოდნენ, ხელსა ჰკრავდნენ, ერთ-
მანეთს კამფეტებს სტაცებდნენ და თანაც უხედა ილანძე-
ობდნენ.

კარებში მდგომი მაყურებლები და ეკლებთან ჩამწკრი-
ვებული სტუმრები გულიანად ხარხარებდნენ.

კუთხეში აბუზული, მოღრუბული და მოქუშული ჰია-
ყელა კი ყველაფერს გულგრილობა უყურებდა და იქვე მჯდომ
მივარლსა და ნაცნობ მეეტლეს ხანგამოშვებით ეუბნებოდა:

— ზოგჯერ თითო შემოსვლა თუბანი უჯდება.

ან კიდევ:

— რა ქნას, ცოლშვილზე ძლიანი უყვარს.

— ჯუ-ჯუ, ჯუ-ჯუ, ჯუ-ჯუ!— კისკისებდა ამ დროს პა-
პაში და კამფეტებს ორივე ხელით ისროდა.

პაპაშის ქათმები კი მუხლის თავებზე დაცოცავდნენ, იქ-
ცივდნენ, დგებოდნენ, ისევ იტყოდნენ, ისევ დგებოდნენ და
აკრფვლ კამფეტებს ჯიბესა და უბეში იყრიდნენ.

— წია, წია, წია! წია, წია, წია!— იხრჩობოდა სიცილი-
საგან ღონე მიხილი პაპაში და ორივე ხელით ცრემლებს
იწმენდავდა. წიწილებისა, ქუცებისა და ქათმების სიცილ-ყვი-
რილი, წიქლი-კივილი და ქრიახული პაპაშის ხიხითობას
და მაყურებლების ხარხარს ახშობდა.

ნაკმახს დაყრა რომ ვთავადა, წიწილები და ქუცები
აქეთ-იქით დაიქსაქსნენ, თანაც კამფეტებით ოღუკმობდნენ.
პაპაში კი იქვე სკამზე ჩამოჯდა, თავისთვის-ღა იკინოდა, ისევ
ოფლს იწმენდავდა, ხენქოდა და ისვენებდა. ერთი წიწილი,

განცხრომა.—სურათი იულ. ჯღამისა.

ერთი გვრიტი და ერთი ქუცია პაპაშას ისევ გარშემო უვლიდნენ, ჩიონდენ და უბეგბესა და ჯიბეებს უჩხრეკავდნენ.

— მე აქ არ ვიყავი, დავიგვიანე და არაფერი არ მერგო, — შესიგლია წიწილამ და მუხლზე დაუჯდა.

— არც მე მერგო. სტუპანკა არ გამომიშვა, — იცრმელეზოდა გვრიტი და მეორე მუხლზე დაუჯდა.

— რაც ავკრიფე, სხვებმა წამართვეს, — იწირბლებოდა ქუცია და ყელზე ჩამოეკიდა.

— კამფეტი გვინდა, — შეხევეწნენ სამივენი.

— არა მაქვს, გვრიტოჯან, არა მაქვს, წიწილაჯან, ილარა მაქვს, არა! აი, გათვალა! — და პაპაშამ ჯიბეები ამოიბრუნა. სამივენი გაიბუტნენ და ტირილი დააბირეს.

შეწუხებულმა პაპაშამ ილიის ქვეშ მიმაღულ ჯიბიდან სამი აბაზიანი ამოიღო და ჩუმად ყველას თითო-თითო ჩაუღო ხელში.

ქუციამ, გვრიტმა და წიწილამ დამწვიდებული პაპაშა თითოჯერ გააბაკოცნეს და გაფარდნენ.

სიცილით ვამბობარმა, დალილომა, უზომოდ მკაცრი დედა, ბენდირმა და დონჯ-შემოყრილმა პაპაშამ თავის წიწილებს აუარ-ჩაუარა, ზოგს დაბაბზე უჩქიბია, ზოგს ლოყაზე ხელი მუხსედა და ზოგსაც შეტლში აკაცა.

პაპაშა რუსისა და სხვა ტომის ქალებს ძალიან არ სწყყარობდა და ცოცხალ ცერად უყურებდა; მაგრამ თუ ვინმე „შენი კირიმე“-ს მავიერად „შენი ჩირიმე“-სა და „ბაყაყი“-ს მავიერად „ბაყაყი“-ს თქმას მოახერხებდა, მისი საქმე კარგად იყო: ის უკვე ქართველად ირიცხებოდა და, მამსადამე, პაპაშას აღერსა და კამფეტებშიაც წილი ჰქონდა. ეხლა ქაპაშამ ქენისა რამდენჯერმე „ბაყაყი“ გაამეორებინა, ქების ნიშნად თავზე ხელი გადაუსვა, საშას ყანყარტოში უჩქიბია და ვერას „Надъну черное платье“ ამღორნა.

მერე მეორე ოთახში გვიდა.

კარები ღია იყო და იქიდან მთელი ზალა ჩანდა. იქ ტახტზე მოკეცილი იჯდა გულ-ხელ-დაკრფილი და ჩინურ კერასიანი გაშტერებული, გვრიტებისა და წიწილების პატარანი, რომელსაც პაპაშა იღებდა ხანუშას ეძახდა.

ხანუშას ქართულად ეცემა, თავზე ლეჩქა ეხურა, პირსახეზე ფერ-უმარლი სქლად ჰქონდა შევლესილი; შეხედულეზობით კი ამაყი, დინჯი, მობისანე და გაბღენძილი იყო.

— ბონ ქურ, მადამ! ახშამ ხიჯი, ხანუიჯან! — შესვლისთანავე მიიბაძა პაპაშამ და გვერდით მოუჯდა.

ხანუშამ ხმა არ გასცა, ზედაც არ შეხებდა.

პაპაშა ამას მიხეულო იყო, არ ეწყინა, გადახვია, აკოცა, მერე ტახტზე წამოწევა, თავი მუხლებზე დაუღო, თვალეზი მიღულა და ისვენებდა.

— ჰა, ხანუში, გავაჯავრეს, ვინა!

ხანუშამ არც ეხლა გასცა ხმა, მხოლოდ მცირე სიჩუმიც შემდეგ გულგრილად ჰკითხა:

— რა მომიტანე?

— კიაცელი! — დაიკრილა პაპაშამ.

კიაცელა მაშინვე კარებში აიტუხა.

— მოართვი!

კიაცელამ პაპაშას ქვეშეიდან ქალადღში გახვეული ნივთი გამოიღო, მოკრძალებითა და მოწიწებით ხანუშას წინ მაგიდაზე დასდო და ისევ მთვრალ მგეტლეს დაუბრუნდა.

— პოლსაპოშევი და ერთი კარგი ლეჩაქა, — აუხსნა პაპაშამ და ხანმოკლე სიჩუმის შემდეგ დაუმატა:

— პოლსაპოშევი მე თვითონ შევკერი.

მერე ღლინით წამოღდა, ზალაში გაიარ-გამოიარა, და გვიანებულ გვრიტებს კიდევ სამიღვე აბაზი აჩუქა, ერთ ახლად შემოსულ რუსის ქალს ხუთიღვეჯერ სიტყვა „ბაყაყი“ გაამეორებინა და თუმცა რუსი ბაყაყის მავიერად სულ „ბაყაყს“ ამბობდა, მაგრამ მაინც იმასაც ერთი აბაზი აჩუქა და სამზარეულოში გვიდა. იქ ეახშამი, ლუდი, ღვინო და ხილი შეუყვება. ისევ ხანუშასთან დაბრუნდა და ტახტზე წამოგორდა. ხანგრძლივი სიჩუმი ჩამოვარდა. გაშტერებული ხანუშა ზალას თვალს არ აშორებდა. იქ კი ქალები ისევ დასეირნობდნენ, ისევ ქალადღს თამაშობდნენ, კარებში მდგომ მაყურებლებს ელაპარაკებოდნენ, უგულვად, ძალდატანებით მღეროდნენ და გულანად სთვლემდნენ. კიაცელა ისევ იქ მჯდომ მგეტლეს ელაპარაკებოდა და როგორც ვტყობოდა, არიგებდა. თავ-ჩაქრბრული მგეტლე კი ბარბაცებდა, სთვლემდა და სკამიდან გადმოვარდნას ამბობდა.

პაპაშაც სთვლემდა.

მოწყენილობა ორმა ახლად შემოსულმა მთვრალმა სილდითი დაარღო: ვერილი და ლანძღვა დაიწყეს, ქალებს უღერად და გაუზრდელად ეცეკოდნენ, უმერე სიტყვებით ლანძღავდნენ და ცემას ემუქრებოდნენ. მათ დასამწვიდებლად კიაცელა მივიდა და დარკება დაუწყა, მაგრამ სალდათებმა ხან-მოკლე, შტატების შემდეგ კიაცელა ქვეშ ამოიღეს და ზევიდან დახსდნენ. კიაცელას პაპაშა და ორი მსახური მიე-

შეგლენ, სალდათები კინწის კვრით კარბამდის გააკლეს, იქიდან კი რახარუხით კინზევ ჩაუშვეს და დაბრუნდნენ. პაპაშა ისევ თავის ალავას მიწვა და თვლივმა დაიწყო. გარედან ცოტა ხანს გაჯავრებულ სალდათების ყვირილი და მუქარა ისმოდა, მაგრამ მალე წაივინდა და ზოლში ჩვეულებრივად სიწყარად დამყარდა. სტუმრების ნაკლებად მოდიოდნენ. ქალები ისევ სთვლენდნენ და სტუმრებს ელოდნენ. უკაცუ-ლემ სკამიდან გადმოვარდნილი ნაცრობი მვეტლე გარედ გაიყვანა, ისევ უკან დაბრუნდა და კუთხეში მოიკურტა.

— გაბო!—ხანგრძლივ სიჩუმის შემდეგ ჩუმად დაუძახა ხანუშამ.

— ჯან!
— ჩვენი საქმე როგორ არის?

პაპაშა მკვირცხლად წამოვიდა და თვალები მოიფშვინა.

— უნდა გავთავოთ, თორემ ძალიან დაგვიანდა.

პაპაშამ ახალხისი ღიღებს წველება დაუწყო.

— უნდა გავთავოთ!— განიძვრა ხანუშამ.

პაპაშა ატოკდა, ტახტზე გასწორდა, შეიშმუნა, შერცხვა და დაბნა.

— გავთავებთ... ხანუშა... გავთავებთ, მამა!— წაილულულა და ჯიბიდან კრელი ხელსახოცი ძლივ ამოიღო.

— როდისღა?— გულგრილად ჰკითხა ხანუშამ.

პაპაშა ოფლის იწმენდა... შეშინდა, ენა დაემა და აირია.

— როცა გინდა... მალე... მალე გავითავებ. დამაცა... დამაცად... ლულულულებდა პაპაშა და სულ ოფლს იწმენდა.

ხანუშას სიტყვები პაპაშას თავზე მიხვით დაატოკდა: გზურა, გაუკვირდა, შეშინდა, ეწყინა და გულზე რაღამაც უჭამიტა, და ის ადგილი, სადაც ჩქმეტა იგრძნო, ეტკინა და დაშრქა.

იმავე ადგილს დიღხანს გაუნძრევლად იჯდა და იატაკზე ერთ წერტილს ნაკლებით და უზაროდ უყურებდა.

პაპაშა დაფიქრა, ძალიან დაფიქრა!

ერთ წუთს ხანუშასი და თავის წარსული თვალწინ გადაეფიქრა:

თორმეტი წლის წინათ ხანუშას საზოგადო სახლში შეხვდა, შეიყვარა, იქიდან გამოიყვანა და თუმცა ახლად გჯერადიწერილი იყო და ორი პატარა ვაჟიც ჰყვანდა, მაგრამ ამას ყურადღება არ მიუქცია, ხანუშა შინ მოიყვანა და დასახლა თავის ოთახის გვერდით. სწორედ იმ ოთახში, საიდანაც ხანუშამ თორმეტი წლის განმავლობაში თავის ქალებს თვალყურს ადევნებდა. ამის გამო პაპაშას ცოლმა უკმაყოფილების გამოცხადება სცადა. მაგრამ პაპაშამ სიტყვეც აღარ დაამთავრებინა და იმასაც მას შემდეგ ხანუშაზე აღარა უთქვამს რა, კინორიც აღარ დაუტრავს.

პაპაშა მამაშინ შეძლებულ კაცად ითვლებოდა: წინად თვითონ იმ ოთახებში ცხოვრობდა, სადაც შემდეგ მისმა გვრიტებმა და წიწილებმა დაბიძგეს; ქვემო ოთახში კი სახელოსნო ჰქონდა გამართული და თხუთმეტობოდ ხელისას ამუშავებდა. ამის გარდა ორივე სართულში ექსპლუატორ ოთახსაც აქირავებდა.

რამდენიმე თვის შემდეგ თვითონ ქვემო სართულში დასვიდა და მღვმურებოც დითხოვა; მერე ვალი აიღო, ხანუშას ჯერ ხუთიოდე ძალი უქოვა, მერე თორმეტიც გაუხადა და ყველანი ზეითანი სართულში დასახლა.

თორმეტი წლის განმავლობაში ქირას არ აბრძობებდა და ავიდაც რომ ყოფილიყო, ყოველ დამეს მინც ზეითანი ატარებდა. თავის ქუეყნთან ისე არ ავიდოდა, რომ რამდენიმე გირვანქა ტუბილეულობა და თავის ხელით შეკერილი ერთი წყვილი ფესსაცმელი მინც არ აეტანა. შინ კი ცოლი ყოველთვის ავად ჰყვანდა, ოჯახში ბევრი რამ აკლდა, შეიღებოც უსწავლელები დარჩნენ და სახელოსნოში თხუთმეტის მაგივრად ხუთი კაციღა მუშაობდა. პაპაშას ხანუშასი ემართა, ბევრი ემართა. არ იცოდა კი რამდენი, რადგან არა სთვლიდა მაგრამ ის კი იცოდა, რომ ბევრი ემართა. თვისა და თვის ბოლოზე ხანუშას თამასუბებზე ხელს უწერდა და ეს ხელის-მოწერა თითქო უნებლიედ, ხუმრობითა და გულუბრყვილობით მოსდიოდა, რადგან ამ ხელის მოწერას პაპაშას ფიქრით არავითარი მნიშვნელობა არ ჰქონდა; არც იმას აქცევდა ყურადღებას, რომ ხანუშა ერთ ბოლოდ ლულსაც ათ შუარად უთვლიდა, ამაზიან ღვინოსაც შუარიან ვაშლსაცა და ორ შუარიან პაპროსსაც. ყველა ეს პაპაშას არ მოჰგონებოდა, ამისთვის არავითარი ყურადღება არ მიუტყვევია და მხოლოდ ორი დღის წინად ცოტა ხნით, ხუთიოდე წუთით დაფიქრა, ისიც იმიტომ, რომ ხანუშამ მოაგონა და ანგარიშის გასწორება მოსთხოვა.

ეხლა კი პაპაშა დაღონდა, ძალიან დაღონდა! ფულის შოვნაზე არაფერს თუ ფიქრობდა, ისიც არ იცოდა თუ რამდენი ემართა; ამას პაპაშა არაფერად არ სთვლიდა, არავითარ ყურადღებას არ აქცევდა და იმედით ჰქონდა, რომ ეს საქმე თავის თავად გათავდებოდა, მაგრამ მინც სწულდა, საშინლად სწულდა! არც წუხილის მიზეზი იცოდა, მაგრამ გრძნობა

ბუბაის გოგონა. —ქანდაკება ღანტისა.

— თუ კვირამდე მოიტანე, ხომ კარგი, და თუ არა, მეტი გზა არ არის, უნდა გიიფილო, —დამშვიდებით, მაგრამ გადწყვეტით უთხრა ხანუშამ და ძლივ წამოვიდა. — რომ დავი-მალო, არც ეტყვიარც, —დაუმტა მან და ზოლში გვიდა.

და, რომ დღეიდან ამ სახლში ის დასვენებულ შინაური აღარ იყო; გრძობდა, რომ იმის ყოველდღიურ ჩუქვი-ჭუქვი-სა და ჩუ-ჩუ ჯუ-ჯუ-ს ძახილს, მის გულწრფელ ხითხიასა და ხალაში თავისუფლად სიერობას რაღაც მულოდნელი, უცნაური და უხილავი ძალა ხელს შეუშლის, შეიწერებს და ფრთხილად შეაკეცავს; გრძობდა, რომ დღეის იქით იმის წიწი-ლები, გვრიტები და ქუქები მის მოსვლას სიცილ-ხარბაჩითა და ხტუნაობით აღარ მიეგებებიან, მუღუბებზე აღარ დაასხდებიან, ყელზე აღარ ჩამოიკიდებიან და ცრემლების წმენდით აღარ შესჩივლებენ:

— პაპაშა, კამფტი მინდა... მე დევიგვიანე... მე აქწარ ვიყავი...

გრძობდა, რომ თორმეტი წლის ნაშრომი, დიდის ხნისა და დიდის წვალებით აშენებულიაბუღე გაიზარა, გასკდა და დღეს თუ ხვალ დაიშლება და ჩამოიფუშება; გრძობდა, რომ ყოველდღიურ დასასვენებელ ალაგს ართმევენ, დიდი-ხნის ჯდომით გამთბარ სკამიდან აგდებენ და იმ, მდორე, წმინდა და თბილ წყალში, რომელშიაც აქამდის პაპაშა დატურავ-

და, ვიღამაც ცივი წყალი მიუმატა, გააცია, შიგ კენკი ჩა-უგლო და აუშლვრა.

პაპაშა დაღონდა! პაპაშას ოჯახი ექცეოდა!

მ. ჯაბაშვილი.

(დახსრული იუნგა)

— ნუ თუ შენ ამისთანა უზნო ზღისს სანახავდ იყავი, სირცხვილი არ არის?
 — რად არის სირცხვილი? განა შენც იქ არ იყავი?
 — მე? ჩემი საქმე სულ სხვაა: მე უფასო ბაღუთა ქონდა.

ახლგაზად კეპიან, ქლიესწარ ველირსე ურთა! ავადმყოფის მოსვ-ლას. სისარულით უხლავე შემოგუხეოდი კისურზე; შაკამ უნდა მოვადკეინთ: არ იფიქროს, რომ მე ავადმყოფუ-ბის უსახავი ვარ.

ნავთურის გზა ტფილისში წვიმის შემდეგ.

რედაქტორი-გამომცემელი ალ. ჯაბაშვილი